

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217203687
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6217203687.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v právnej veci žalobcu: P. A. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. XX, zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, advokátom so sídlom Mierová 1, Veľký Krtíš, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 10C/15/2017-106 zo dňa 31. 01. 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvostupňový súd“) rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietla. Zároveň rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 15. 05. 2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000,- Eur, náhradu zaplatených trov právneho zastúpenia vo výške 1 616,15 Eur a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného úradu vyšetrovania Veľký Krtíš ČVS: OUV-156/VK-99 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery. Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/124/00 zo dňa 05. 09. 2001 bol uznaný vinným. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 1034/01 zo dňa 14. 02. 2002 bol zrušený trest uložený rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš a bol uložený trest nový spolu s peňažným trestom 100 000,- Sk. Na základe výsledkov občianskoprávneho konania (rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš 5C 25/2002 zo dňa 28. 09. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 13Co 5/2008 zo dňa 01. 04. 2008) podal dňa 03. 02. 2011 návrh na obnovu konania, ktorý bol uznesením sp. zn. 9Nt 63/2011 zo dňa 22. 06. 2011 zamietnutý. Krajský súd rozhodol o podanej sťažnosti a obnovu konania povolil (uznesenie 4Tos 4/2011 zo dňa 14. 09. 2011). Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom sp. zn. 1T 124/2000 zo dňa 15. 04. 2013 opätovne rozhodol o vine a treste. Uvedený rozsudok bol zrušený uznesením Krajského súdu sp. zn. 5 To 61/2013 zo dňa 29.10. 2013 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom zo dňa 13. 02. 2014 znova rozhodol o vine žalobcu. Po odvolaní Krajský súd rozsudkom 5To 49/2014 zo dňa 04. 11. 2014 napadnuté rozhodnutie zrušil a žalobcu spod obžaloby oslobodil. Dňa 24. 10. 2016 požiadal žalobca Ministerstvo spravodlivosti o prerokovanie jeho nároku. Žiadosť bola vyhodnotená ako nedôvodná. Žalobca uviedol, že pokiaľ škoda vznikla pri výkone verejnej moci, zodpovedným subjektom je štát a v prípade, že škoda vznikla v trestnom konaní, spravidla orgánom, ktorý koná za štát je ministerstvo spravodlivosti. Tejto zodpovednosti sa štát

nemôže zbaviť. Hoci oslobodenie spod obžaloby nie je výslovne upravené v Zák. č. 514/2003 Z. z. je potrebné analogicky vychádzať z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Žalobcovi bola spôsobená nielen majetková ale aj nemajetková ujma. Počas roky trvajúceho sporu došlo k zníženiu dôstojnosti jeho osoby, utrpel výraznú psychickú ujmu. Vždy sa snažil v obchodnom styku postupovať slušne a korektne, táto záležitosť ho poznačila aj v podnikaní tým, že vedeným konaním a kampaňou proti nemu sa znížili tržby a boli voči nemu vedené exekúcie. Utrpela jeho vážnosť a dôstojnosť, prišiel o možné zákazky a nových klientov. Popri zhoršení psychického a fyzického stavu utrpel aj finančnú stratu v podobe ušlého zisku, ktorý je nevyčísliteľný. Svoj nárok opieral o ustanovenia § 8 ods. 1 písm. b), § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. a platnou judikatúrou. Vo vyjadrení zo dňa 09. 10. 2017 uviedol, že nárok nemôže byť premlčaný, pretože premlčacia doba začala plynúť až po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, kde bol žalobca definitívne oslobodený spod obžaloby.

3. Žalovaná vo vyjadrení k podanej žalobe uviedla, že žalobca si uplatňuje náhradu škody na základe trestného stíhania, ktoré začalo uznesením o vznesení obvinenia. Titulom na náhradu škody je nezákonné rozhodnutie, a to v uznesení Okresného úradu vyšetrovania Veľký Krtíš ČVS: OUV-156/VK-99 zo dňa 16. 03. 2000. Poukázala na to, že žalobca cituje ust. § 8 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z., čo môže vyvolať dojem, že žalobca si uplatňuje náhradu aj titulom rozhodnutia o treste. Ak si žalobca uplatňuje jeden nárok, ten mu mohol vzniknúť len v súvislosti s jedným titulom.

4. Z vykonaného dokazovania prvostupňový súd zistil, že uznesením Okresného úradu vyšetrovania Veľký Krtíš ČVS: OUV-156/VK-99 zo dňa 16. 03. 2000 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/124/00 zo dňa 05. 09. 2001 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 1034/01 zo dňa 14.02.2002 uznaný vinným a bol mu uložený trest. Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením sp. zn. 4Tos 4/2011 zo dňa 14. 09. 2011 rozhodol o obnove konania. Okresný súd Veľký Krtíš opätovne uznával žalobcu vinným. Až rozsudkom Krajského súdu sp. zn. 5To 49/2014 zo dňa 04. 11. 2014 bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Dňa 24. 10. 2016 požiadal žalobca ministerstvo spravodlivosti o prerokovanie jeho nároku. Žiadosť bola ministerstvu doručená dňa 27. 10. 2016. Listom zo dňa 24. 04. 2017 žalovaná oznámila žalobcovi, že žiadosť je nedôvodná.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 8 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 a § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003. Na vec aplikoval tiež ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., § 22 ods. 1, 2, 3 zákona č. 58/1969 Zb. a § 23 zákona č. 58/1969 Zb.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že z obsahu spisu je zrejmé, že v zásade je možné odvíjať nárok žalobcu z dvoch titulov. Jedným by bolo uznesenie Okresného úradu vyšetrovania Veľký Krtíš ČVS: OUV-156/VK-99 zo dňa 16. 03. 2000. V takom prípade by však orgánom oprávneným konať bolo Ministerstvo spravodlivosti. Žalobca si však náhradu neuplatnil z tohto titulu, preto sa s ním súd ďalej nezaoberal. Druhým titulom je titul, ktorý si uplatnil žalobca a to zrušené rozhodnutie o treste - rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/124/00 zo dňa 05. 09. 2001 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 1034/01 zo dňa 14. 02. 2002. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca správne cituje ustanovenie § 8 ods. 1 písm. b) Zák. č. 514/2003 Z. z., ale podľa názoru súdu bolo potrebné aplikovať v zmysle § 27 ods. 2 cit. zákona skoršiu úpravu, pretože zrušené právoplatné rozhodnutie bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Súd má preukázané, že žalobca požiadal o prerokovanie náhrady škody. Žiadosť bola povinnému subjektu doručená 27. 10. 2016 a vybavená (zamietavo) bola 24. 04. 2017. Prvostupňový súd považoval za preukázané, že nezákonné rozhodnutie bolo zrušené dňa 04. 11. 2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To 49/2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Súd prvej inštancie zaujal názor, že ide o prípad, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenie § 6 ods. 1 Zák. č. 58/1969 Zb.. Uviedol, že sa musel vysporiadať v konaní s námietkou premlčania zo strany žalovanej. Nestotožnil sa plne s jej názorom o premlčaní v objektívnej 10 ročnej premlčacej lehote podľa § 22 ods. 2 Zák. č. 58/1969 Zb.. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ by akceptoval tento názor, musel by pripustiť, že žalobca by nemohol nikdy nadobudnúť nárok na náhradu škody bez vlastnej viny. Totiž doba medzi vydaním nezákonného (neskôr zrušeného) rozhodnutia a nového (zrušujúceho) rozhodnutia je dlhšia ako 10 rokov (14. 02. 2002 - 04. 11. 2014). Žalobca nijakým spôsobom nespôsobil takúto dobu konania, naopak vo svojej veci vyvíjal veľké úsilie a v konečnom dôsledku by mu bol odopretý prístup k odškodneniu bez jeho viny. Štát by sa tak zbavil zodpovednosti, čo je nepripustné. Štát musí niesť zodpovednosť za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci a tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť. Aplikáciu tohto ustanovenia v konkrétnej veci by

považoval za prílišnú tvrdosť zákona, v rozpore s ústavnými princípmi a dobrými mravmi. Nestotožnil sa s názorom, že žalobca si mohol predčasne uplatniť nárok na súde a požiadať o prerušenie konania. Takýto postup považoval za špekulatívny a aj v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 Zák. č. 58/1969 Zb. Žalovaná vzniesla námietku premlčania aj podľa § 23 Zák. č. 58/1969 Zb. Prvostupňový súd mal preukázané, že žalobca doručil Ministerstvu spravodlivosti žiadosť o predbežné prejednanie až 27. 10. 2016 a žalobu na súd až 15. 05. 2017, pričom zrušujúce rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť už 04. 11. 2014. Žalobca mohol svoj nárok uplatniť v lehote do 04. 11. 2015. Žalobca nepreukázal žiadne objektívne dôvody pre ktoré opomenul uplatniť svoj nárok v lehote. Prvostupňový súd sa tak stotožnil s právnym názorom žalovanej a námietku premlčania považoval za dôvodnú. Na základe uvedeného, keď konštatoval, že nárok žalobcu je premlčaný, žalobu zamietol. Primeranosťou a oprávnenosťou sumy nemajetkovej ujmy a náhrady trov trestného konania sa už nezaoberal, pretože žalobu zamietol po uplatnenej námietke premlčania.

7. O trovách konania rozhodol aplikujúc § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Pretože žalovaná mala v konaní plný úspech, priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Rozsudok okresného súdu napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca (ďalej aj „odvolateľ“). Požadoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podané odvolanie žalobca odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca s úvahou súdu o aplikácii zákona č. 58/1969 Zb. nesúhlasí. Na dané nároky sa podľa jeho názoru vzťahu zákon č. 514/2003 Z. z., a to z dôvodu, že skutočná škoda vznikla žalobcovi až za účinnosti nového zákona, t. j. zákona č. 514/2003 Z. z., keď bol žalobca právoplatne oslobodený spod žaloby a kedy bol žalobcovi doručený oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/49/2014 zo dňa 04. 11. 2014. Žalobca nesúhlasí s aplikáciou zákona č. 58/196 Zb. a to najmä z dôvodu, že dňa 03. 02. 2011 podal návrh na obnovu konania, ktorú, okresný súd zamietol. s uznesením o zamietnutí obnovy konania nesúhlasil, a preto podal voči tomuto uzneseniu sťažnosť. O sťažnosti rozhodoval nadriadený súd, ktorý uznesením zo dňa 14. 09. 2011 rozhodol, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušuje a zrušuje aj všetky odsudzujúce rozsudku, ktoré mali podklad vo výroku o vine, uloženom treste a ďalších výrokoch. S premlčaním žalobca nesúhlasí, pretože škoda vzniká až vtedy, keď poškodenému bolo doručené oslobodzujúce rozhodnutie. Žalobca si uplatnil riadne nárok v trojročnej premlčacej lehote. Nárok je možné priznať aj podľa staršej právnej úpravy s odkazom na zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Poukázal na ust. § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Žalobca naďalej trvá na svojom nároku, ktorý si uplatnil z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Je toho názoru, že ustál dôkazné bremeno a preukázal, že jeho nárok je dôvodný a odvíja sa v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. premlčacia doba sa počíta odo dňa, kedy sa preukázateľne žalobca dozvedel o tom, že mu škoda vznikla. Žalobca si riadne a včas uplatnil svoje nároky tým, že v trojročnej premlčacej dobe podal žiadosť žalovanému na predbežné prerokovanie svojho nároku, kde počas tejto doby premlčacia doba spočívala. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nepodlieha režimu premlčania podľa zákona č. 58/1964 Zb. a v tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/177/2005.

10. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ust. § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvostupňového súdu odvolací konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň poukazuje. Keďže v ňom nezistil žiadne pochybenia, bolo by nadbytočné totožnými alebo obdobnými výrazmi opakovať skutkové zistenia a právne posúdenia súdu prvej inštancie.

16. Odvolateľ podané dovolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že jeho nárok uplatnený žalobou nie je premlčaný. Odvolanie žalobcu však nie je dôvodné. Žalobca žiadnym spôsobom a argumentmi uvádzanými v odvolaní nespochybnil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

17. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že k premlčaniu nároku žalobcu v tomto konkrétnom prípade došlo v dôsledku uplynutia jednoročnej lehoty podľa § 23 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu (ďalej len „zák. č. 58/1969 Zb.“).

18. V súdnej veci je rozhodujúce to, že žalobca si nárok uplatnil z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorým je v tomto konkrétnom prípade rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/124/00 zo dňa 05. 09. 2001 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 1034/01 zo dňa 14. 02. 2002, ktorý bol zrušený dňa 04. 11. 2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To 49/2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Súd prvej inštancie správne zaujal názor, že ide o prípad, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenie § 6 ods. 1 Zák. č. 58/1969 Zb..

19. Pokiaľ žalobca tvrdí, že v danom prípade nemali byť aplikované ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb., odvolací súd k tomu uvádza, že rozhodujúcou okolnosťou pre posúdenie opodstatnenosti žaloby je rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/124/00 zo dňa 05. 09. 2001 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 1034/01 zo dňa 14. 02. 2002, ktorý bol zrušený dňa 04. 11. 2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To 49/2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Nezákonným rozhodnutím v danom prípade je rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 1T/124/00 zo dňa 05. 09. 2001 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 1034/01 zo dňa 14. 02. 2002, ktoré boli vydané pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z.. Vychádzajúc z ustanovenia § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v zmysle ktorých „zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi“, prvostupňový súd správne aplikoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. 7Cdo 145/2017, 5Cdo 126/2009, 3Cdo 32/2007, 1Cdo 16/2005, 3MCdo 12/2005 a 3Cdo 137/2017) ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 467/2008 a III. ÚS 363/2006).

20. Podľa § 23 zák. č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

21. Citované ustanovenie § 23 zák. č. 58/1969 Zb. upravuje premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe (§ 5 zák. č. 58/1969 Zb.) a rozhodnutím o treste (§ 6 zák. č. 58/1969 Zb.). Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia o treste, preto bolo potrebné aplikovať na premlčanie práva na náhradu škody ustanovenie § 23 zák. č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

22. Dňa 04.11.2014 nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To 49/2014, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Žaloba o náhradu škody bola žalobcom podaná na súd dňa 15.5.2017, teda po uplynutí premlčacej doby v zmysle citovaného § 23 zák. č. 58/1969 Zb.

23. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v celom rozsahu, teda vrátane výroku o trovách konania, ktorý ani žalobca nenapadol konkrétnymi odvolacími dôvodmi.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, preto žalovanej prináleží nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Nakoľko však žalovanej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, bolo by neúčelné, aby o výške náhrady trov konania rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), a preto odvolací súd rozhodol, že žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/176/2016 a sp. zn. 6Cdo/5/2017).

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).